

kaeti muist lattega sinni, et rahwas ei sa:
eud temma kossutamist tunda, muist seggati
temma pühhad öppetussed nenda õrra, et
neist jo hingele kahjo sai lairra.

Pedale seik hakkas ussokusutajatte meel
haste ilmalikko asjo wahima, suure ilma:
likko wallitsust, wágge, au ja rikkust püüd:
ma, ja se siggitas pitka pedale paljo kahjo
Leige Kristusse seadussele ja koggodussele.
Moeti Jumimala nimimel paljo wággivalds:
set tööd eete, seddeti paljo seggast asja kog:
goduseses ning pulutati mitto vastaotsja san:
na, mis koggone mitte pühast kirjast ep:
ölnud leida, waid aiwa ahnusse ja kawma:
lusse pártast jure kasvatati. Olli sepárrast
paljo kaebdust ja kurtamist kuulda seik is riis:
kirahwa rikides, agga ei tohtind legi sanna
lauuda, sest Roma linnua surel piiskoppil,
kes ka paavsti nimme fannab, olli liigsuue
woimus läes, et isseggi kunningatte ja Keis:
ritte ülle wallitsejaks ennast olli tötnud. Ei
tohtind legi kunningaske sanna lauuda,

muido paavst kohhe tedda rigist lahti teggi,
ja kelas rigirahwast temma sanna kuulmasi;
paljo ennam olli ükslasel öppetaja hõddaa
karta, kui julges pühha kirja sanna pedale
toetada ja ühhe sanna teist wisi selletada,
kui kirrifo wallitsejad Roma linnas ei
käsenud. Neid waggaid mehhi, kes juu:
malafartusses julgesid suud lahti tehha, wisi:
sati wang, wangis pinati hirmsa nou ja
riistadega ja ennamist wiimsest ellusalt tu:
lega pölletati õrra, nenda kui ka Johann
Hussile tehti, kes üks wagger ja laitmatta
kirrifo: öppetaja olli ja selle pedale 1414mal
aastal tullesurma moistetti. Sadja aastat
pártast tedda ellas Martin Lutherus, kes
Saksamaal Wittenbergi linnas kirrifo:ning
surekoli öppetaja olli, ja kes pühha kirja
tohtri nimme kandis. Tohter ep elle mitte
ükspáinis sesuggune ammetmees, kes oskab
hoigust arstida, waid se samma laddina tele
nimmi ráhhendab hästi öppetud meest, sel
teik sedda tundmist ja tarvust käes, mis